

Sygnatura akt VI GC 530/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy **w składzie:**

Przewodniczący SSR Łukasz Kozakiewicz

Protokolant Dorota Płatowicz

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2017 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...) **sp. z o.o. sp. kom. w L.**

przeciwko (...) **SA w W.**

o zapłatę 3 266,47 zł

I. zasądza od pozwanego (...)Spółki Akcyjnej w W. rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej w L. kwotę 2.617,- zł (dwa tysiące sześćset siedemnaście złotych 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od:

- **od kwoty 2.167,- zł od dnia 29 stycznia 2016r.,**
- **od kwoty 450,- zł od dnia 17 lipca 2016r.,**

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 861,40 zł (osiemset sześćdziesiąt jeden złotych 40/100) tytułem kosztów procesu,

IV. nakazuje stronom uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wałbrzychu: powodowi kwoty 168,17 zł (sto sześćdziesiąt osiem złotych 17/100); pozwanemu kwoty 672,67 zł (sześćset siedemdziesiąt dwa złote 67/100) tytułem kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 3.266,47 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 2.712,97 zł od dnia 27 stycznia 2016r. od kwoty 553,50 zł od dnia 6 lutego 2016r. i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu podał, że należący do D. C. pojazd marki C. numer rejestracyjny (...) uległ uszkodzeniu w wypadku, którego sprawcy pozwany udzielał ochrony ubezpieczeniowej. Pozwany w postępowaniu likwidacyjnym ustalił koszty naprawy pojazdu i zapłacił odszkodowanie w łącznej wysokości 2.744,44 zł. W oparciu o sporządzoną opinię, powód ustalił, że koszt naprawy uszkodzonego pojazdu winien wynosić 4.317,61 zł, a dochodzona kwota stanowi różnicę między odszkodowaniem wypłaconym a należnym wraz ze skapitalizowanymi odsetkami. Dochodzoną wierzytelność powód nabył w wyniku przelewu wierzytelności.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Wskazał, że ustalone w postępowaniu likwidacyjnym koszty naprawy uszkodzonego pojazdu zostały ustalone prawidłowo, były ekonomicznie uzasadnione i zapewniały przewrót uszkodzonemu pojazdowi walorów techniczna – eksploatacyjnych i estetycznych.

Sąd ustalił.

W dniu 7 stycznia 2013r. r., w wyniku kolizji doszło do uszkodzenia należącego do D. C. pojazdu marki C. numer rejestracyjny (...). Poszkodowany zgłosił tak powstałą szkodę pozwanemu w dniu 9 stycznia 2013r. Pozwany udzielił ochrony ubezpieczeniowej z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów sprawcy szkody.

Dowód: zgłoszenie szkody (płyta CD) – k. 67.

Zakres uszkodzeń pojazdu marki C. numer rejestracyjny (...), obejmował: błotnik przedni lewy, zderzak przedni, listwy ochronne, listwy ozdobne, kratkę zderzaka, reflektor lewy.

Dowód: ocena ekonomiczno – techniczna Nr (...) – k. 18 – 21, kalkulacja naprawy Nr (...) – k. 22 – 27, kalkulacja naprawy Nr (...) – k. 29 – 31, fotografia (płyta CD) – k. 67, opinia biegłego – k. 76 – 89.

Pozwany ustalił koszty naprawy pojazdu marki C. numer rejestracyjny (...), przy użyciu oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu oraz części zamiennych innych producentów na łączną kwotę 2.744,44 zł brutto, w tym:

- części zamienne: 1.049,46 zł netto w tym normalia 20,58 zł netto,
- lakierowanie: 413,02 zł netto,
- robocizna (blacharz – mechanik): 90,- zł netto (co stanowi iloczyn stawki w wysokości 90,- zł za 1 rbg i czasu naprawy w ilości 1 rbg),
- robocizna (lakiernik): 354,- zł netto (co stanowi iloczyn stawki w wysokości 60,- zł za 1 rbg i czasu naprawy w ilości 5,9 rbg).

z pomniejszeniem o ubytek wartości lakieru w wysokości 57,34 zł.

Dowód: kalkulacja naprawy Nr (...) – k. 29 – 31.

W sporządzonej przez powoda kalkulacji, koszty naprawy uszkodzonego pojazdu przy użyciu oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu określono na kwotę 4.317,61 zł brutto, w tym:

- części zamienne: 1.896,30 zł netto w tym normalia 37,18 zł netto,
- lakierowanie: 658,75 zł, netto
- robocizna (blacharz): 300,- zł netto (co stanowi iloczyn stawki w wysokości 120,- zł za 1 rbg i czasu naprawy w ilości 2,5 rbg),
- robocizna (lakiernik): 756,- zł netto (co stanowi iloczyn stawki w wysokości 120,- zł za 1 rbg i czasu naprawy w ilości 6,3 rbg).

z pomniejszeniem o ubytek wartości lakieru w wysokości 100,80 zł.

Dowód: ocena ekonomiczno – techniczna Nr (...) – k. 18 – 21, kalkulacja naprawy Nr (...) – k. 22 – 27.

Koszty sporządzenia kalkulacji wynoszący 553,50 zł został poniesiony przez powoda.

Dowód: faktury VAT Nr (...) – k. 28.

Pozwany przyznał i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w łącznej wysokości 2.744,44 zł tytułem kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu.

Dowód: pismo z dn. 29.01.2013r. (płyta CD) – k. 67, oświadczenie z dn. 29.12.2015r. – 54.

Uszkodzony pojazd został naprawiony.

Dowód: oświadczenie z dn. 29.12.2015r. – 54.

Powód nabył wierzytelność przysługującą poszkodowanemu. Poszkodowany zawiadomił pozwanego o zbywaniu wierzytelności.

Dowód: umowy przelewu wierzytelności Nr (...) – k. 12 – 13, zawiadomienia o przelewie wierzytelności z dn. 11.01.2016r. – k. 14 – 15.

Uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki C. numer rejestracyjny (...), wynosiły:

a) przy zastosowaniu oryginalnych części producenta pojazdu oznaczone symbolem O – 3.905,68 zł brutto (3.175,35 zł netto), w tym:

- części zamienne: 1.896,30 zł netto w tym normalia 37,18 zł netto,
- lakierowanie: 609,85 zł netto,
- robocizna (blacharz – mechanik): 260,- zł (co stanowi iloczyn stawki w wysokości 100,- zł za 1 rbg i czasu naprawy w ilości 2,6 rbg),
- robocizna (lakiernik): 500,- zł (co stanowi iloczyn stawki w wysokości 100,- zł za 1 rbg i czasu naprawy w ilości 5 rbg),

z pomniejszeniem o ubytek wartości lakieru w wysokości 90,80 zł.

b) przy zastosowaniu części pochodzących z linii produkcyjnej producenta pojazdu oznaczone symbolem Q – 3.076,28 zł brutto (2.501,04 zł netto), w tym:

- części zamienne: 1.221,99 zł netto w tym normalia 23,96 zł netto,
- lakierowanie: 609,85 zł netto,
- robocizna (blacharz – mechanik): 260,- zł (co stanowi iloczyn stawki w wysokości 100,- zł za 1 rbg i czasu naprawy w ilości 2,6 rbg),
- robocizna (lakiernik): 500,- zł (co stanowi iloczyn stawki w wysokości 100,- zł za 1 rbg i czasu naprawy w ilości 5 rbg),

z pomniejszeniem o ubytek wartości lakieru w wysokości 90,80 zł.

W zakresie części zamiennych zasadnym było zastosowanie części o symbolu O, gdyż tylko to co zapewnia właściwą naprawę pojazdu.

Dowód: opinia biegłego – k. 76 – 89.

Sąd zważył.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że pismo procesowe pozwanego z dnia 28 października 2016r. w zakresie w jakim nie stanowiło zarzuty do opinii biegłego podlegało zwrotowi jako złożone z naruszeniem art. 207 § 3 k.p.c. (art. 207 § 7 k.p.c.). Pozwany nie został bowiem zobowiązany do złożenia takiego pisma procesowego, a określonym uprzednio w tym celu wraz z zawiadomieniem o rozprawie termin upłynął w dniu 23 czerwca 2016r. Pozwany nie

był przy tym uprawniony, do podnoszenia –w ramach zarzutów do opinii biegłego – twierdzeń odnoszących się do istoty sprawy.

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie powołanych przez obie strony dowodów z dokumentów – prawdziwości i rzetelności których żadna z nich nie zaprzeczyła, co pozwalało uznać je za właściwe i miarodajne źródło informacji o stanie faktycznym sprawy.

Sąd przeprowadził także dowód z opinii biegłego na okoliczność uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu marki C. numer rejestracyjny (...). Opinia ta jawi się jako rzetelna i spójna, dając rzetelne źródło informacji o tym istotnym elemencie stanu faktycznego, określając koszty naprawy pojazdu przy użyciu oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu oznaczonych symbolem O oraz części stanowiących zamienniki wykonane na linii produkcyjnej producenta pojazdu oznaczone symbolem Q). Opinia nie została zakwestionowana przez żadną ze stron. Pozwany w istocie bowiem (w piśmie procesowym z dnia 28 października 2016r.) wskazał że opinii nie kwestionuje. Podobne oświadczenie powód zawarł w piśmie procesowym z dnia 26 października 2016r.

Sąd oddalił wnioski obu stron przeprowadzanie dowodu z akt szkodowych w zakresie w jakim strony nie wskazały na konkretne, znajdujące się w tych aktach dokumenty. Powołanie jedynie okoliczności na jakie dowód z tych akt winien zostać przeprowadzony jest bowiem niewystarczające i skutkowałoby w istocie przeniesieniem na Sąd obowiązku doboru środków dowodowych, co jest niedopuszczalne w świetle zasady kontrydiktoryjności i równości stron procesu.

W oparciu o przeprowadzone dowody, Sąd ustalił istotne okoliczności sprawy, w tym bezsporną w istocie okoliczność zaistnienia zdarzenia powodującego szkodę w pojeździe powoda marki C. numer rejestracyjny (...) oraz udzielania sprawcy tego zdarzenia ochrony ubezpieczeniowej przez pozwanego. Zakres uszkodzeń w/w pojeździe okazał się w istocie bezsporny, gdyż kosztorysy pozwanego i powoda przewidywały naprawę tych samych elementów pojazdu. Zakres ten potwierdziły również wnioski opinii biegłego.

Przechodząc do oceny meritum sprawy, w pierwszym rzędzie należy wskazać, że powodowi przysługiwała legitymacja czynna w niniejszej sprawie. Nabył on bowiem w trybie przepisu art. 509 k.c., art. 510 § 1 k.c. – na podstawie umowy przelewu wierzytelności wierzytelność wobec pozwanego z tytułu odszkodowania za skutki wypadku z dnia 7 stycznia 2013r. obejmującego m.in. koszty naprawy pojazdu marki C. numer rejestracyjny (...). Pozwany został zawiadomiony o zbyciu wierzytelności, której to okoliczności pozwany nie przeczył. Niemniej z uwagi na brak dowodów na faktyczną datę doręczenia tego zawiadomienia należało uznać, że nastąpiło ono najpóźniej z chwilą doręczenia pozwanemu odpisu pozwu, co jednak – z uwagi na charakter sformułowanych w odpowiedzi na pozew zarzutów – nie miało istotnego znaczenia dla wyniku sprawy.

Legitymacja bierna pozwanego nie była w niniejszej sprawie kwestionowana i wynikała z art. 822 § 4 k.c. Pozwany przyjął ją na siebie co do zasady, nie kwestionując sprawstwa i odpowiedzialności sprawcy szkody oraz wypłacając odszkodowanie w łącznej wysokości 2.744,44 zł. Jako ubezpieczyciel sprawcy szkody w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów, pozwany ponosił bowiem odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 7 stycznia 2013r..

W myśl przepisu art. 436 § 2 k.c., w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ich posiadacze mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód na zasadach ogólnych. Oznacza to, że odpowiedzialność za skutki takiego zdarzenia oparta jest na zasadzie winy i przepisie art. 415 k.c. Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczeniem tym jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu o czym stanowi art. 35 cyt. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Z kolei zgodnie z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda

wynikła. Skoro bezpośrednim skutkiem zdarzenia z dnia 7 stycznia 2013r. było uszkodzenie pojazdu marki C. numer rejestracyjny (...), to pozwanego, jako ubezpieczyciela sprawy szkody, obciążał obowiązek jej naprawienia.

Sprawstwo i wina sprawcy szkody, któremu ochrony ubezpieczeniowej udzielał pozwany nie było w niniejszej sprawie kwestionowane. Również zakres uszkodzeń pojazdu marki C. numer rejestracyjny (...) pozostawał w istocie niesporny. Spór koncentrował się jedynie na wysokości należnego powodowi w związku z powstałą szkodą odszkodowania. Powód stał na stanowisku, że roszczenie o naprawienie tego typu szkody pozostaje niezależne od tego, czy pojazd został faktycznie naprawiony ani czy poszkodowany w ogóle zamierza go naprawić. Jednocześnie poszkodowany miał prawo zastosować części zamienne producenta pojazdu oraz skorzystać z usług autoryzowanego serwisu, a odszkodowanie winno obejmować zwrot również takich kosztów. Kwestionował przy tym wysokość ustalonego i przyznanego przez pozwanego odszkodowania. Pozwany z kolei twierdził, że ustalona przez niego wysokość odszkodowania jest adekwatna do rozmiaru szkody, zaś koszty naprawy winny zostać zoptymalizowane przez zastosowanie odpowiednich zamienników oraz urealnienia wartości części zamiennych.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że przedstawione przez powoda stanowisko co do braku zależności między prawem do odszkodowania za uszkodzenie pojazdu a jego uprzednią naprawą (a nawet zamiarem naprawy), jest w pełni akceptowane przez Sąd rozpoznający niniejszą sprawę. Dotyczy to jednak sytuacji, w której uszkodzony pojazd nie został w ogóle naprawiony. Chodzi bowiem o zapewnienie poszkodowanemu rekompensaty uszczerbku majątkowego doznanego w związku z uszkodzeniem pojazdu, która przysługuje mu wszak niezależnie od tego, w jaki sposób spożytkuje on uzyskane odszkodowanie. Naprawienie szkody może, w razie takiego wyboru poszkodowanego, polegać na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej i nie powinno być uzależnione od sposobu jej wykorzystania przez poszkodowanego. Szkodą podlegającą naprawieniu jest bowiem uszczerbek w majątku poszkodowanego, co prawda konkretyzujący się zwykle w konieczności poniesienia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, jednak nie będący od niej uzależnionym (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego I CR 151/88, LEX Nr 8894, uchwała Sądu Najwyższego III CZP 68/01, wyrok Sądu Najwyższego IV CKN 387/01). W takim przypadku, wysokość szkody należy obliczać na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych kosztów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów materiału i robocizny według cen z daty ich ustalenia (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego V CKN 908/00; uchwała Sądu Najwyższego III CZP 32/03). Przez koszty uzasadnione należy rozumieć takie, które odpowiadają realiom rynkowym, a przy tym zapewniają dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu zgodnie z wymogami technologicznymi i w sposób zapewniający jego późniejszą eksploatację. Nie jest przy tym z góry wykluczone zastosowanie do naprawy oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu ani zlecenie jej autoryzowanemu serwisowi i to bez względu na wiek i stan eksploatacyjny uszkodzonego pojazdu (**vide:** uchwała Sądu Najwyższego III CZP 32/03). W wypadku bowiem uszkodzenia pojazdu w stopniu umożliwiającym przywrócenie go do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej, do których to wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Górną granicę odszkodowania wyznaczają tu zatem rzeczywiście poniesione koszty naprawy o ile nie przekraczają średnich stawek rynkowych (**vide:** uchwała Sądu Najwyższego III CZP 32/03; wyrok Sądu Najwyższego II CR 425/72; wyrok Sądu Najwyższego II CR 371/70; wyrok Sądu Najwyższego V CKN 903/00). Naprawieniu podlega bowiem szkoda w swojej rzeczywistej postaci. Odszkodowanie ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia powodującego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą wartości szkody. Wysokość tej szkody należy obliczać na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych kosztów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów materiału i robocizny według cen z daty ich ustalenia z uwzględnieniem faktycznego zakresu i sposobu naprawy (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego V CKN 908/00, LEX Nr 54365). Po myśli art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, przy czym wypłacone przez ubezpieczyciela odszkodowanie zasadniczo nie może być wyższe od poniesionej szkody zgodnie z art. 824¹ § 1 k.c. W przypadku uszkodzenia pojazdu, odszkodowanie winno obejmować uzasadnione koszty przywrócenia go do stanu poprzedniego. Przez koszty uzasadnione należy rozumieć takie, które odpowiadają realiom rynkowym, a przy tym zapewniają dokonanie naprawy uszkodzonego

pojazdu zgodnie z wymogami technologicznymi i w sposób zapewniający jego późniejszą eksploatację (**vide:** uchwała Sądu Najwyższego III CZP 32/03).

Uwzględniając powyższe, należało uznać, że uzasadnione koszty naprawy pojazdu wyznaczone są twierdzeniami powoda (zawartymi w prywatnej ekspertyzie) z ograniczeniem wniosków opinii biegłego. Biegły dokonał bowiem wyceny kosztów naprawy uwzględniając realia rynkowe, zatem wskazane przez niego wartości wyznaczają maksymalną wysokość uzasadnionych kosztów naprawy. Jednocześnie w przypadku gdy koszty naprawy deklarowane przez powoda okazywały się niższe niż wskazane w opinii biegłego, należało uwzględnić te niższe koszty (art. 321 § 1 k.p.c.). W istocie jedynie w zakresie kosztów części zamiennych wnioski opinii biegłego i twierdzenia powoda pozostawały zbieżne. W przypadku pozostałych elementów wpływających na koszty naprawy, powód znacznie zawyżył koszty naprawy. W konsekwencji uzasadnione koszty naprawy pojazdu wynosiły łącznie 3.175,35 zł netto, tj. 3.905,68 zł brutto i obejmowały:

- koszt części zamiennych w wysokości 1.896,30 zł netto – zgodnie z opinią biegłego i twierdzeniami powoda,
- koszty robocizny blacharza – mechanika w wysokości 260,- zł netto – zgodnie z opinią biegłego,
- koszty lakierowania (materiału lakierniczego) w wysokości 519,05 zł netto (609,85 zł – 90,80 zł pomniejszenia o ubytek wartości lakieru) – zgodnie z opinią biegłego,
- koszty robocizny lakiernika w wysokości 500,- zł – zgodnie z opinią biegłego.

Sąd przyjął przy tym, że naprawa została wykonana przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych (części O). Brak bowiem podstaw do twierdzenia, że części takie nie były zamontowane w pojeździe w chwili wypadku. Jeśli pozwany twierdził, że ta nie jest winien był okoliczność taką udowodnić, czego nie uczynił. Podkreślenia wymaga, że jako profesjonalista w obrocie mógł ustalić rodzaj uszkodzonych elementów pojazdu już w chwili jego oględzin, co pozwalałoby na wykazanie tej okoliczności. Pozwany w żaden sposób nie wyjaśnił też przyczyn ustalenia kosztów naprawy na niższym poziomie w tym przyjęcia znacznie zaniżonej stawki robocizny. Tymczasem rzeczą pozwanego było bowiem rzetelne ustalenie hipotetycznych (w chwili kalkulacji odszkodowania) kosztów naprawy.

Co za tym idzie, należne powodowi odszkodowanie obejmujące uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki C. numer rejestracyjny (...) przy zastosowaniu części zamiennych oznaczonych symbolem O wynoszące 3.905,- zł brutto pomniejszone o kwotę wypłaconego już odszkodowania tj. 2.274,44 zł wyznaczało zakres usprawiedliwionego roszczenia powoda z tytułu kosztów naprawy pojazdu wynosząc 1.631,24 zł brutto (3.905,- zł – 2.274,44 zł).

Powód, w zgodzie z art. 481 § 1 i 2 k.c. i art. 482 § 1 k.c. dokonał kapitalizacji odsetek. Odsetki te przysługiwały mu od należnego odszkodowania stanowiącego uzasadnione koszty naprawy od dnia wymagalności roszczenia o jego zapłatę, tj. od kwoty 1.631,24 zł od dnia 8 lutego 2013r. Zgodnie bowiem z art. 14 ust. 1 i 2 cyt. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, przy czym gdyby wyjaśnienie w tym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Poszkodowany zgłosił pozwanemu szkodę w dniu, tj. 9 stycznia 2013r. Termin do spełnienia świadczenia ubezpieczeniowego przypadał więc w dniu 8 lutego 2013r., a zatem odsetki przysługiwały powodowi od dnia 9 lutego 2013r. i za okres do dnia 26 stycznia 2016r. wynosiły zatem 535,76 zł.

W celu ustalenia rzeczywistej wysokości kosztów naprawy pojazdu, powód zlecił sporządzenie ekspertyzy. Jej wyniki pozostają zasadniczo zbieżne z wnioskami opinii biegłego złożonej w niniejszej sprawie, co przesądza o tym że była ona konieczna a jednocześnie przydatna dla dochodzenia roszczenia. Oznacza to, że koszty sporządzenia prywatnej

ekspertyzy zleconej przez powoda, stanowią element należnego mu odszkodowania. Konieczność jej sporządzenia pozostaje w bezpośrednim związku ze zdarzeniem powodującym szkodę. Co za tym idzie, powodowi przysługiwało także roszczenie o zwrot tych kosztów wynoszących 450,- zł netto. Ponieważ powód jest w tym wypadku podatnikiem podatku od towarów i usług, mógł zapłacony od kosztów sporządzenia opinii podatek odliczyć od podatku należnego, a zatem przysługujące mu z tego tytułu odszkodowanie winno być wyrażone kwotą netto.

Łączna wysokość uzasadnionego roszczenia powoda wynosiła zatem 2.617,- zł (1.631,24 zł + 535,76 zł + 450,- zł).

Od zasądzonych kwot przysługiwały powodowi także odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. W zakresie kosztów naprawy pojazdu i skapitalizowanych odsetek, dalsze odsetki za opóźnienie służyły od dnia wytoczenia powództwa, tj. 29 stycznia 2016r. (art. 482 § 1 k.c.). Natomiast w zakresie odsetek od kwoty 450,- zł – od dnia następnego po upływie 30 dniowego terminu liczonego od wezwania pozwanego do ich zapłaty. Materiał dowodowy nie zawiera informacji o dacie doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty wcześniej niż z chwilą doręczenia odpisu pozwu w niniejszej sprawie, co miło miejsce w dniu 16 czerwca 2016r. Termin do zapłaty tej kwoty przypadał zatem w dniu 16 lipca 2016r., zaś odsetki przysługiwały powodowi od dnia 17 lipca 2016r. Pozwany nie powołał się, a tym bardziej nie wykazał, zaistnienia przyczyn usprawiedliwiających opóźnienie w zakończeniu postępowania likwidacyjnego.

Jedynie tytułem wyjaśnienia należy wskazać, że dokonana przepisami art. 2 ustawy z dnia 9 października 2015r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U., poz. 1830) zmiana brzmienia art. 481 k.c. nie wpływała na charakter przewidzianych w nim odsetek. Zarówno przed jak i po 1 stycznia 2016r. stanowiły one bowiem odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pienionego. Wprowadzenie ich ustawowego oznaczenia („odsetki ustawowe za opóźnienie”) miało zaś na celu jedynie odróżnienie ich od odsetek określonych w art. 359 k.c. oraz art. 11b w zw. z art. 4a ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016r., poz. 684).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w pkt. I wyroku.

Powództwo podlegało oddaleniu co do części kosztów naprawy, części kosztów prywatnej ekspertyzy oraz części żądania odsetkowego.

Jak wskazano wyżej, w opinii biegły ustalił maksymalne naprawy, uzasadnione realiami rynkowymi, koszty naprawy. Nawet wykonanie naprawy (powód twierdził że pojazdu dotychczas nie naprawiono) powyżej tych kosztów stanowiło zatem nieuzasadnione podwyższenie wartości szkody i nie podlega ochronie zapewnianej przepisem art. 361 k.c. Koszty naprawy wyższe niż wyznaczone sytuacją rynkową nie pozostają bowiem w adekwatnym związku przyczynowym zdarzeniem powodującym szkodę. Powyższe dotyczyło deklarowanych przez powoda kosztów robocizny lakiernika i materiału lakierniczego, które przenosiły uzasadnione koszty z tego tytułu określone przez biegłego.

Koszty sporządzenia prywatnej ekspertyzy stanowią element należnego powodowi odszkodowania z a zatem mają na celu rekompensatę szkody. Z uwagi na to, że powód mógł odliczyć zapłacony wraz z wynagrodzeniem za sporządzenie opinii podatek od towarów i usług od podatku do zapłaty którego sam jest zobowiązany jako podatnik, wysokość jego szkody wyznacza wartość netto kosztów sprowadzenia opinii. Nie mógł zatem żądać zwrotu tych kosztów w kwocie brutto, a tym samym roszczenie o zapłatę kwoty 103,50 zł stanowiącej podatek od towarów i usług VAT było nieuzasadnione.

Powództwo podlegało oddaleniu co do części żądania odsetkowego. Jak wskazano wyżej, powód mógł domagać się odsetek za opóźnienie od dnia następnego po upływie 30 dniowego terminu do spełnieni świadczenia zgodnie z art. 14 u. o ubezpieczeniach obowiązkowych. Termin ten biegnie jednak nie od dnia zgłoszenia szkody a od dnia zgłoszenia pozwanemu szkody. Powód wadliwie oznaczył datę wymagalności roszczenia o zapłatę kosztów naprawy oraz zawyżył podstawę ich kapitalizacji. Co za tym idzie, nie można było uwzględnić roszczenia w zakresie skapitalizowanych odsetek ponad kwotę wynikającą z prawidłowo przyjętej daty wymagalności (8 lutego 2013r.) i podstawy ich naliczania

stanowiącej uzasadnione koszty naprawy. Po myśli art. 482 § 1 k.c. odsetek od skapitalizowanych odsetek można zadać jedynie od dnia wytoczenia o nie powództwa. Powód zaś żądał ich już od dnia 27 stycznia 2016r. mimo że pozew wniesiono w dniu 29 stycznia 2016r. Roszczenie to okazało się zatem bezzasadne. Nadto powód dochodził odsetek od kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy nie wykazując że roszczenie w tym zakresie stało się wymagalne na skutek prawidłowego wezwania pozwanego do jego spełnienia (art. 455 k.c.). Za takie wezwanie należało zatem uznać dopiero złożony w niniejszej sprawie pozew i od daty jego doręczenia liczyć 30 dniowy termin do spełnienia świadczenia, który upłynął w dniu 16 lipca 2016r. Żądanie odsetek za okres sprzed tej daty pozostawało zatem nieuprawnione, skoro pozwany nie pozostawał wówczas w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w pkt II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 i art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powództwo zostało uwzględnione w 80% i oddalono w 20% co uprawniało strony do adekwatnego do w/w wskaźnika zwrotu kosztów procesu. Poniesione przez powoda koszty procesu wynosiły łącznie 1.381,- zł i obejmowały: opłatę sądową od pozwu w wysokości 164,- zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1.200,- zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz. U. poz. 1804) oraz koszty opłaty skarbowej uiszczonej od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł. Poniesione przez pozwanego koszty procesu wynosiły łącznie 1.217,- zł i obejmowały: koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1.200,- zł (§ 2 pkt 3 cyt. rozporządzenia) i koszty opłaty skarbowej uiszczonej od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł. Uwzględniając zakres, w jakim każda ze stron wygrała spór, powodowi przysługiwały koszty procesu w wysokości 1.104,80 zł (1.381,- zł x 80%), zaś pozwanemu w wysokości 243,40 zł (1.217,- zł x 20%), co po zbilansowaniu dawało kwotę 861,40 zł (1.104,80 zł – 243,40 zł) należną powodowi.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w pkt. III wyroku.

Zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić [...], sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu (art. 98 § 1 k.p.c.). Łączne koszty przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego ustalone prawomocnymi postanowieniami Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 20 października 2016r. wynosiły 840,84 zł i zostały pokryte tymczasowo przez Skarb Państwa. Podlegały one rozliczeniu stosownie do wyniku sprawy. W konsekwencji powód zobowiązany jest do pokrycia tych kosztów w 20% co daje kwotę 168,17 zł, zaś pozwany w 80% co przekłada się na kwotę 672,67 zł i kwoty te winny zostać uiszczone na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wałbrzychu – o czym orzeczono w pkt. IV wyroku.